

vilno, i na njega upućuje, a protivne žalbene razloge odbija.

Potpuno neosnovano tvrdi tuženik u žalbi da je u konkretnom slučaju došlo do štete krivnjom treće osobe, tj. seljaka koji je kolima s konjskom spregom iznenada u trku došao iza okuke pred tuženikov kamion tako da je šofer morao naglo kočiti, uslijed čega je došlo do prevrtanja prikolice.

Ovo ponajprije s razloga što sam tuženik u dopisu od 19.X 1958. priznaje da je do prevrtanja prikolice /i time do sporne štete/ došlo zbog nepropisnog tovarjenja predmetnog tereta od tuženikovog šofera na tuženikovo vozilo.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja slijedi da se radilo o komadnom, vrlo teškom i osjetljivom teretu /strojevima/, koji je nepropisno utovaren samo u prikolicu, a ne i u tuženikov kamion.

Kraj takovog stanja stvari moralo je tuženikovom šoferu, kao stručnjaku, biti poznato da će teško natovarena prikolica kod svakog naglog kočenja naletjeti na prazni kamion, zanijeti ga i izvrnuti se. Bila je stoga dužnost tuženikovog šofera da kod konkretnog prijevoza postupa s naročitom pomnjom, a osobito da izbjegava svako naglo kočenje.

V.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 26.X 1963.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Dušan Arneri, Eduard Kokić

Kolska dangubnina - Skladištar koji iskrcava brod mora tako raditi da vagoni ne padnu u dangubu - Ako nije tako radio, odgovoran je za dangubu, makar brod bio iskrcan u ugovornom vremenu - Pomanjkanje radne snage nije više sila, i skladištar odgovara ako zbog tog razloga nije na vrijeme utovarilo kola

Pobijanom presudom prvostepeni sud je održao na snazi svoj platni nalog Pl-6853/63 od 25.V 1963. i osudio tuženika da plati tužitelju Din 1.300.- na ime troškova spora iz razloga što je na osnovi utvrđenog činjeničnog stanja našao da je ležarina nastala uslijed zastoja rada u Rijeci /luka/ zbog pomanjkanja radne snage, kako to sam tuženik priznaje. Kako nedostatak radne snage nije više sila, jer je tuženik prilikom preuzimanja obaveza za izvršenje iskrcaja morao znati s kojom radnom snagom raspolaže i da li može izvršiti preuzetu obavezu, to je tuženik odgovoran za nastalu ležarinu.

Tuženik pobija presudu žalbom.

Medju ostalim ističe da on prema dispoziciji preuzima obavezu da izvrši disponiranu manipulaciju ukrcaja i iskrcaja u brod i iz broda u raspoloživom vremenu na temelju normi ukrcaja i iskrcaja, pa ako se norma za ukrcaj i iskrcaj premaši, da se u smislu čl.22 Lučkih uzanca višak ima urečunati u dane kada norma nije postignuta. Stoga on smatra, da spornu dangubu za vagone ne mora snositi on, jer je iskrcaj iz broda izvršio u odgovarajuće vrijeme.

Žalbu tuženikovu drugostepeni sud je odbio iz ovih razloga:

Tuženikovo pozivanje na odredbe Lučkih uzanca, kao i na odredbe njegovih općih uvjeta, nema osnova, jer se u predmetnom slučaju ne radi o održavanju normi za iskrcaj broda, već se radi o sporu u pogledu nastale dangube plaćene od strane tužitelja ŽTP-u Rijeka radi nepravovremenog utovara vagona.

Istina je da tuženik za eventualne zapreke u pogledu iskrcaja, koje su nastale uslijed vremenskih nepogoda, ne bi odgovarao prema brodu, no kako i sam tuženik u toku spora, a i u žalbi, ističe da lo.XI 1962. nije radio u drugoj smjeni, to okolnost što nije izvršio utovar vagona u drugoj smjeni svakako tereti njega.

Po nahodjenju ovog suda treba lučiti obavezu tuženikovu u pogledu iskrcaja broda od obaveza preuzetih za utovar vagona. Sve i kad bi se uzelo da do utovara nije došlo zbog toga što roba nije mogla biti iskrcana uslijed vremenskih nepogoda, te da za takovo zakašnjenje tuženik ne bi bio odgovoran, ipak je tuženik propustio mogućnost da se utovar izvrši nakon što je odnosa zapreka prestala, jer je u smislu dispozicije bio dužan da takav utovar izvrši po prestanku zapreke, tj. da to izvrši istog dana u drugoj smjeni. Ovo tuženik nije učinio, kako sam navodi, radi pomanjkanja radne snage. Ovakva zapreka ne može se uzeti kao okolnost koja bi ispričavala tuženika za izvršenje preuzete obaveze. Okolnost da tuženik nije raspolagao radnom snagom pogadja tuženika, jer je on priznanjem bio dužan osigurati potrebnu radnu snagu da bi mogao, ako ne na vrijeme, tj. u prvoj smjeni, a ono bar u drugoj, izvršiti svoju obavezu. Ovo međjutim tuženik nije učinio.

Pozivanje tuženikovo da je svoju obavezu izvršio slijedeći dan, ne oslobadja ga odgovornosti za nastalu dangubu na vagonima, to je stoga prvostepeni sud opravdano osudio tuženika na naknadu plaćanja odnosne dangube.

G.B.